

Arrest

nr. 309 164 van 1 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. VAN DER LINDEN
Steenweg op Antwerpen 48
2300 TURNHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat N. VAN DER LINDEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 24 april 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 26 april 2022 om internationale bescherming. Op 27 december 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 3 januari 2024 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun-origine te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Shega, district Kuz Kunar Kheva, provincie Nangarhar. Na 9 jaar onderwijs volgde u nog drie jaar les in Kabul en woonde daar toen ook. U behaalde uiteindelijk uw diploma in Kunar. Vervolgens volgde u een vierjarige opleiding journalistiek aan de universiteit van Khost. In de vakanties keerde u naar uw familie in

Shega terug. Tijdens uw opleiding werkte u in 2018 eenmaal als cameraman van een vergadering van de partij Hezbe Islami. Nog in maart 2018 startte u tijdens uw studies journalistiek bij de lokale radio Z. K. (...), eerst onbetaald, later betaald. Van april 2018 tot april 2019 werkte u als student een jaar lang zowel voor Z. K. (...) als voor K. R. (...). Na het behalen van uw diploma in 2019 ging u weer even thuis in Shega wonen om u vervolgens in Kabul te vestigen. In april/ mei 2019 volgde u enkele maanden een Engelse cursus aan het Zwan Instituut. Nadien werkte u nog een maand bij E. (...) TV. Vervolgens hield u zich anderhalf jaar bezig met het krijgen van een beurs voor een masteropleiding journalistiek in Turkije of in Rusland. Ondertussen kenden collega's van E. (...) TV veel bedreigingen en problemen. U creëerde een eigen nieuwspagina op facebook waarom u

Omdat u er niet in geslaagd was een beurs voor een masteropleiding te bemachtigen, werkte u van juli 2020 tot 21 juli 2021 voor het bouwbedrijf A. A. (...) in Kabul. U was er verantwoordelijk voor de veiligheid. Ook voerde u in deze periode voor dit bouwbedrijf opdrachten uit voor UNOPS en Unicef in Jalalabad. Zo controleerde u bij de bouw van de fundering van 2 ziekenhuizen de veiligheid van de bouwplaats en van de medewerkers. Na de val van de voormalige Afghaanse overheid verliet u Kabul en keerde u naar Shega terug. In Jalalabad was u getuige van een protest van de bevolking, van cameramannen en journalisten tegen de taliban. Op 15/8/2021 werd u tegengehouden door de 2 talibs. Ze spraken u aan over uw gedrag en over uw stijl en fouilleerden u. Ze bemachtigden uw gsm en checkten uw facebookpagina en vonden de nieuwspagina die u had gemaakt en waarop u vol lof sprak over de voormalige overheid. Zo kwamen de taliban te weten dat u journalist was. U werd geslagen en ze deelden mee dat ze later met u zouden afrekenen. 5 dagen na dit voorval – 20 dagen na de machtsovername – verliet u uw dorp opnieuw. Via Kabul en Nimrooz verliet u Afghanistan. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Hongarije, Oostenrijk en Frankrijk door naar België. Op 26 april 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

U wil momenteel niet terugkeren naar Afghanistan omdat u er uw job als journalist niet kan uitoefenen en omdat er geen persvrijheid is.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer:

Uw taskara (origineel); uw diploma journalistiek (origineel); een bewijs dat u afgestudeerd bent (origineel); twee attesten met uw puntenlijst van de vier jaren (originelen); een attest van het bouwbedrijf A. M. (...), waarin staat dat u er gewerkt heeft van 5 juli 2020 tot 31 juli 2021 als veiligheidsfunctionaris (origineel) en opdrachten deed voor de Unicef en UNOPS; een aanvraag om een master in Turkije te volgen (kopie); een medisch attest voor een aanvraag om een master te volgen in Rusland (kopie); uw badge bij K. R. (...) (kleurenkopie), geldig van 9 april 2018 tot 24 april 2019; een attest van K. R. (...) waarop staat dat u er werkte als reporter van 20/1/1397 tot 4/2/1398 (kopie); uw diploma van 12 jaar onderwijs (origineel); een appreciatiebrief van Hezbe Islami partij waarin u bedankt wordt voor uw werk (origineel); een appreciatiebrief voor de studies die u volgde in Kabul (origineel); een certificaat over een opleiding wiskunde die u volgde (origineel); een aanbevelingsbrief voor een Turkse beurs van het Zwan Instituut dat bevestigt dat u er een opleiding Engels heeft gevolgd (kopie); een appreciatiebrief als student Engels; attesten van een taalopleiding in België (originelen) en enkele Belgische medische attesten betreffende een hersenschudding en n.a.v. een ziekenhuisopname omwille van TBC. Tevens legde u tal van kopieën van foto's neer betreffende uw activiteiten als student, van uw werk als veiligheidsmedewerker, van een ziekenhuisopname in België en nog 4 foto's van incidenten in Afghanistan, waarvan 1 op uw nieuwspagina Sahara Nwez (kopieën). Op 18/8/2023 en op 23/8/2023 legde u een inventaris en een USB-stick neer met audiomateriaal van u tijdens reportages, met videoreportages – waarvan sommige met u in beeld en met nog eens dezelfde foto's en documenten die u eerder neerlegde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen heeft kenbaar gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Ook het CGVS heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient eveneens geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde Afghanistan te hebben verlaten en er niet terug te kunnen omdat u als journalist geen vrijheid heeft onder het talibanregime (CGVS II p. 14 ev.). Aan uw profiel als journalist kan evenwel geen geloof worden gehecht.

Vooreerst maakte u niet aannemelijk studies journalistiek te hebben gevolgd en gedurende en kort na uw opleiding journalistiek (betaalde) stages te hebben gelopen bij verschillende radio- en TV- stations. Zo diende u bepaalde antwoorden op vragen over de basiskennis die van een journalist mogen verwacht worden, schuldig te blijven, waardoor uw geloofwaardigheid wordt ondermijnd.

Wat betreft uw opleiding journalistiek kan worden opgemerkt dat u niet wist in welke maand u bent afgestudeerd. Gevraagd naar typische journalistvakken tijdens uw opleiding, antwoordde u eerst naast de kwestie en stelde u dat 'algemene journalistiek een beroep is, je moet alles over de maatschappij kennen'. Vervolgens haalde u 2 computerprogramma's aan en stelde u boeken te hebben gelezen rond mensen, economie en sociale studies. Een derde keer gevraagd naar journalistvakken, haalde u Engels aan als vak. De vraag werd u nog tweemaal gesteld en opnieuw antwoordde u met vage verwoordingen als 'boeken over sociaal leven'. U verwees nogmaals naar de PC-cursussen en naar islamlessen (CGVS I p. 20). Uw nietszeggende antwoorden en het feit dat u niet meer concrete informatie kan geven over de verschillende specifieke vakken die u volgde gedurende uw vierjarige opleiding is niet ernstig.

Verder beweerde u tijdens uw studies aan de universiteit ruim een jaar voor de radio Z. K. (...) te hebben gewerkt (CGVS I p. 4 ev.; CGVS II p. 3 ev.). Merkwaardig genoeg kende u de frequentie van deze radiozender en het adres ervan niet (CGVS I p. 18). Ook wist u niet te vertellen of deze radiozender momenteel nog bestaat (CGVS I p. 18-19). Aanvankelijk beweerde u dat er 4-5 mensen werkten bij deze radiozender. Naast de naam van de directeur kon u slechts 2 voornamen van collega's geven. De familienamen diende u schuldig te blijven (CGVS I p. 19). Tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS beweerde u dan weer dat er 14-15 personen werkzaam waren, hoeveel daarvan reporters waren, wist u niet. Ineens kon u wel 2 bijkomende namen geven (CGVS II p. 10). Gevraagd of jullie bij reportages enkel gebruik maakten van voornamen, beweerde u nochtans dat ook achternamen vermeld werden, maar die namen vergeten te zijn (CGVS II p. 11). Gevraagd of dit station aan een partij verbonden was, stelde u dit niet te weten. U haalde wel aan dat het niets met politiek te maken heeft (CGVS I p. 20-21; CGVS II p. 10). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS beweerde u ineens wel dat er politieke uitzendingen waren (CGVS II p. 11). U beweerde veel bekende personen te hebben geïnterviewd, maar kon hier geen enkele naam bij naam noemen (CGVS II p. 12). Gevraagd of het een zender was die pro of contra de overheid was, stelde u hiervan geen idee te hebben (CGVS II p. 11). Ook beweerde u aanvankelijk geen badge nodig te hebben om vervolgens, geconfronteerd met de vraag hoe u zich dan diende te identificeren voor reportages, te beweren dat u er wel een had, maar die niet bij heeft (CGVS I p. 19-20; CGVS II p. 9). Tot slot kende u de naam van de eigenaar van het radiostation niet en gevraagd of het een afhankelijke of onafhankelijke zender was, diende u het antwoord eveneens schuldig te blijven (CGVS II p. 9-10).

Ook wat betreft uw activiteiten bij de radio-en TV-zender K. R. (...) waar u zou gewerkt hebben van 9/4/2018 tot 24/4/2019 (CGVS I 4 ev.; CGVS II p. 15) diende u bepaalde antwoorden op basiskennisvragen schuldig te blijven. Zo werd gevraagd of dit een nationale of lokale zender was. U antwoordde naast de kwestie en zei dat het een overheidszender was. De frequentie van de radiozender kende u niet meer. Wat betreft uw laatste activiteiten als journalist bij E. (...) TV dient te worden vastgesteld dat u zich beperkt tot enkele blote beweringen zonder deze te staven aan de hand van enig overtuigend of tastbaar begin van bewijs. Bovendien beweerde u er slechts een maand te hebben gewerkt. U kreeg er geen loon en geen documenten. U weet zelfs niet of u er als werkgever geregistreerd stond of niet geregistreerd was (CGVS II p. 17-18). Merkwaardig genoeg verklaarde u er na een maand gestopt te zijn omdat u afgeschrikt werd door tal van aanslagen op medewerkers van deze zender, maar u hiernaar gevraagd dateerde u die aanslagen dan wel na uw vertrek bij E. (...) TV (CGVS II p. 18).

Nog beweerde u dat u zich nadien, van mei 2019 tot juli 2020, bezighield met het regelen van een masteropleiding in Turkije en Rusland, maar kon u niet zeggen voor welke universiteiten u in deze landen postuleerde (CGVS I p. 9; CGVS II p. 18). Bijkomend dringt de vraag zich op waarom u, terwijl u in die periode nog aan het wachten zou zijn geweest op een antwoord betreffende uw aanvragen voor een masteropleiding, niet verder zou kunnen hebben werken als journalist.

Aan dit alles kan nog worden toegevoegd dat u vaak rond de pot draaide, een vraag opnieuw stelde, geen antwoord gaf of een vraag of naast de kwestie antwoordde (CGVS I p. 2-15 en CGVS II p. 3). Van een persoon die meer opleiding genoot dat de gemiddelde Afghaan en bovendien journalist zou zijn geweest, mag verwacht worden dat hij welbespraakt is en duidelijker en gestructureerd kan antwoorden op vragen.

Ten slotte mag het nog verbazen dat u beweerde tal van inhoudelijke documenten te hebben die uw stages bij o.a. K. R. (...) zouden kunnen staven, maar dat die misschien samen met enkele originele documenten

kunnen zijn weggegooid (CGVS I p. 9-10). Dit betreft niet meer dan een blote bewering. In elk geval komt ook dit uw geloofwaardigheid niet ten goede aangezien net deze documenten uw werk zouden kunnen staven.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het wel heel bevreemdend is dat u de Afghaanse kalender niet blijkt te kennen. Toen u op het CGVS werd gevraagd naar de huidige datum in de Afghaanse kalender, stelde u deze niet meer te kennen omdat het systeem veranderd is en dat u de data vergeten bent en er geen informatie over hebt (CGVS I p. 13-15). U kon de data enkel reconstrueren aan de hand van uw werk en u dateerde bovendien alle werkdata enkel in de Westerse kalender (CGVS I p. 15 ev.; CGVS II). Waarom u de data enkel in de Westerse kalender kent, is geenszins duidelijk en een en ander doet dan ook een ingestudeerd karakter van uw asielrelaas vermoeden. In elk geval mag het toch ook wel ten zeerste verbazen dat u, die beweert een journalistieke opleiding te hebben gevolgd en verschillende werkervaringen te hebben opgedaan bij meerdere nieuwskanalen, niet bij machte zou zijn in de Afghaanse jaartelling data weer te geven. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweringen journalistiek te hebben gestudeerd en verschillende stages/ werk in dit terrein te hebben uitgevoerd.

Bijgevolg kan er ook geenszins geloof gehecht worden aan uw bewering Afghanistan te hebben verlaten omdat u omwille van uw journalistieke activiteiten in het vizier van de taliban liep van de taliban. Dit blijkt eens te meer uit het volgende.

Zo legde u vooreerst tegenstrijdige verklaringen af of over wanneer u als journalist gewerkt zou hebben. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde u effectief als journalist gewerkt te hebben en dit tot aan de machtsovername. Toen de taliban aan de macht kwam en u zag dat er niets veranderd was, zou u uw werk stopgezet hebben (vragenlijst DVZ vraag 5). Op het CGVS liet u dan weer optekenen dat u sinds u uw studies beëindigde in mei 2019 – ruim twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan – niet meer in het domein van de journalistiek gewerkt heeft (CGVS I p. 4 ev. en CGVS II p. 4 ev.). Na uw studies werkte u, conform uw verklaringen op het CGVS, de laatste twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan als veiligheidsfunctionaris voor een bouwfirma, gelinkt aan de UN. Dat u aldus lijkt 'vergeten' te zijn dat u, zoals u bij de DVZ beweerde, tot aan de machtsovername als journalist zou hebben gewerkt, spreekt dan ook boekdelen. . Over werkzaamheden bij een bouwfirma, gelinkt aan de UN, repte u ten andere bij de DVZ dan weer met geen woord.

(vragenlijst CGVS vraag 5; verslag DVZ vraag 12). Uit wat hieronder volgt, zal worden aangetoond kan ook aan uw werkzaamheden bij deze bouwfirma geen geloof worden gehecht (zie infra).

U geconfronteerd met deze flagrante ongerijmdheden, beweerde bij aanvang van uw eerste gehoor op het CGVS dat u niet genoeg tijd kreeg bij de DVZ, dat de tolk u onderbrak en dat hij u zei dat u enkel op de vragen moest antwoorden. U had geen tijd om informatie over uw werk bij de UN en het bouwbedrijf te melden. Ook een naam van een zus stond foutief vermeld. Ook was u bang van de tolk door de manier waarop hij tegen u sprak (CGVS I p. 4-5).

U beperkt zich hier tot enkele blote beweringen die geen weerslag vinden in het administratief dossier. Bovendien kan er in alle redelijkheid worden verondersteld dat, indien uw verschillende opeenvolgende werkactiviteiten de waarheid betreffen, u hierover duidelijke en éénsluidende verklaringen zou kunnen afleggen. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u tijdens uw gehoor bij de DVZ naast de standaardvragen nog enkele bijkomende vragen werden gesteld. Zo werd u expliciet gevraagd of er naast hetgeen u al vermeld had andere evenementen gebeurd zijn die geleid hebben tot uw vlucht (vragenlijst CGVS vraag 5). U verwees hier naar uw werk bij E. (...) en naar collega's van die zender die vermoord zijn. Ook werd op het einde van uw interview bij de DVZ nog gevraagd of u nog iets had toe te voegen, waarop u ook ontkennend antwoordde (vragenlijst CGVS vraag 8). Dat u aldus niet de tijd zou gehad hebben bij de DVZ omdat de tolk u er zou gestopt hebben, wordt in het licht van bovenstaande dan ook niet aangenomen. Dat u wel de mogelijkheid had om uw werkzaamheden bij E. (...) op het einde nog toe te voegen maar dan niet zou hebben kunnen aanbrengen dat u werkte bij een bouwbedrijf dat opdrachten kreeg van de UN is niet ernstig. Daarenboven kan nogmaals herhaald worden dat u bij de DVZ verklaarde tot aan de machtsovername door de taliban 'in de journalistiek' te hebben gewerkt, wat sowieso geenszins strookt met wat u later voor het CGVS aanhaalde, i.c. dat u sinds u uw studies in 2019 beëindigde niet meer werkte 'in de journalistiek'. Dat u niet éénsluidend kan weergeven welke jobactiviteiten u nu precies had de laatste jaren in Afghanistan is geenszins ernstig indien uw relaas de waarheid betreft. U slaagde er ook geenszins in deze opmerkelijke tegenstellingen uit te klaren of te vergoelijken.

Verder legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over het probleem met de taliban dat u zou hebben gekend voorafgaand aan vertrek.

Zo beweerde u op het CGVS dat u werd gestopt door 2 talibs omwille van uw gedrag en stijl. Nadat ze uw gsm checkten en ontdekten dat u journalist was en op uw facebookpagina en nieuwspagina zaken postte pro

de voormalige overheid, werd u geslagen (CGVS II p. 14 ev.). Tijdens uw gehoor bij de DVZ verklaarde u echter door 1 talib te zijn tegengehouden. Hij zou u gevraagd hebben waarom u uw baard zo geschoren had en u geslagen hebben. Over het feit dat hij uw gsm met bezwarend materiaal zou gevonden hebben en zou gezien hebben dat u activiteiten had als journalist en pro de voormalige overheid postte, , rept u met geen woord. Nergens uit uw verklaringen bij de DVZ blijkt dan ook dat de taliban op de hoogte zouden geweest zijn van uw (beweerde) activiteiten als journalist.

Bij de DVZ linkte u uw vrees voor de taliban omwille van uw (beweerde) werk als journalist aan het feit dat u hoorde van manifestaties in Jalalabad waarbij journalisten geslagen werden (vragenlijst CGVS vraag 5). Voor het CGVS beweerde u dan weer in dit verband dat u zelf aanwezig was in Jalalabad toen die manifestatie er plaatsvond en dat u zelf van op afstand het gewelddadige manifestatie optreden tegen collega's gezien zou hebben (CGVS II p. 13-14).

Verder kan er ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw bewering een facebookpagina en een nieuwspagina te hebben opgericht met artikels pro de voormalige overheid, reden waarom u zou zijn geslagen door de taliban volgens wat u voor het CGVS beweerde (CGVS I en II). Zo kan nogmaals worden onderstreept dat u het feit dat de taliban uw gsm met bezwarend materiaal als journalist zou gevonden hebben, totaal onvermeld liet tijdens uw gehoor bij de DVZ (zie supra). Dit is niet ernstig. Voor het overige beperkt u zich in dit verband tot het uiten van enkele loutere beweringen die u geenszins weet te staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs. Het enige artikel van Sahara Nwez dat u neerlegt, en waarmee u uw nieuwspagina wil aantonen (document Sahara Nwez), bevat vooreerst een opmerkelijke schrijffout (Nwez ipv news). Hoe dan ook blijkt dit artikel louter algemene informatie te bevatten en blijkt nergens uit dat het hier een artikel van uw beweerde nieuwspagina betreft noch dat u aan deze pagina gelinkt bent. U wordt tot slot ook zelf nergens in dit artikel vermeld.

In het licht van al voorgaande dient dan ook te worden besloten dat u geenszins heeft aangetoond journalistiek te hebben gestuurd, bij verschillende nieuwskanalen te hebben gewerkt tijdens uw studies noch, na de machtsovername, problemen te hebben gekend met de taliban omdat u als journalist in het vizier zat.

Wat tot slot uw werkzaamheden bij de bouwfirma betreft, kan nog volgende worden opgemerkt. Zoals hoger reeds aangehaald liet u deze job volledig onvermeld bij de DVZ (zie supra), hetgeen uw geloofwaardigheid niet ten goede komt. Evenmin legde u enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs hiervan voor. Nochtans kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat u, indien u daadwerkelijk voor dit bedrijf, gelinkt aan de UN, werkte, loonfiches zou kunnen voorleggen. U stelde geen loonfiches te hebben en opperde herhaaldelijk dat de protection officer die misschien kan opvragen (CGVS II p. 13). In dit verband merkt het CGVS nog op dat het aan u, een verzoeker om internationale bescherming, is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van uw verklaringen en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat u een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Van een 'gedeelte bewijslast' kan derhalve slechts sprake zijn in de mate dat de u voldoende medewerking verleent en waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt, hetgeen in casu niet het geval is. U legde weliswaar een appreciatiebrief van dit bedrijf en enkele foto's van uw met een helm op (kopieën) voor. Documenten hebben pas bewijswaarde in zoverre ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen hier duidelijk niet het geval is.

Wat de foto's betreft kan nog worden opgemerkt dat deze makkelijk kunnen geësceneerd zijn. Bovendien spreken deze foto's zich niet uit over waar, wanneer en in welke hoedanigheid u gefotografeerd werd noch bevestigen deze uw werkzaamheden voor dit bedrijf, gelinkt aan de UN.

Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat u hoe dan ook nergens aanhaalde omwille van uw (beweerde) werk bij dit bouwbedrijf problemen te hebben gekend die mede aan de basis zouden gelegen hebben van uw beslissing uw land te verlaten. Evenmin uitte u een vrees bij terugkeer omwille van uw vermeende werkzaamheden bij deze firma. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat u eveneens bedrieglijke

verklaringen aflegde omtrent eerdere verzoeken om internationale bescherming in Bulgarije en Oostenrijk, waardoor u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden. Zo blijkt uit informatie waarover de Belgische autoriteiten beschikken dat u op 8 maart 2022 in Bulgarije en op 10 april 2022 in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming indiende (zie Eurodac Search result in het administratief dossier).

Tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde u in geen ander land een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. U beweerde wel vingerafdrukken in Oostenrijk en Bulgarije te hebben afgestaan (verslag DVZ vraag 23). Op het CGVS werd u opnieuw gevraagd of u in andere landen een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. U verklaarde geen asiel te hebben aangevraagd (CGVS II p. 5). Expliciet geconfronteerd met de informatie over een asielaanvraag in Bulgarije en Oostenrijk, ontkende u nog steeds asiel te hebben aangevraagd. U herhaalde opnieuw er enkel vingerafdrukken te hebben afgestaan (CGVS II p. 6).

Hoe dan ook, het feit dat u in beide landen een aanvraag om internationale bescherming heeft ingediend maar u er uw asielprocedure niet hebt afgewacht en besloot verder te reizen naar België, alsook dat u heeft nagelaten om in een van de andere Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming kan verlenen, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Dat u dit heeft nagelaten én bovendien de Belgische autoriteiten probeerde te misleiden door uw eerdere verzoeken te proberen verbergen, komt uw geloofwaardigheid duidelijk ook niet ten goede.

In het licht van al voorgaande dient dan ook te worden besloten dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u neergelegde documenten vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw taskara vormt enkel een indicatie van uw identiteit, dewelke in deze beslissing vooralsnog niet in twijfel wordt getrokken.

Wat betreft uw studie-, opleidings- en werkdocumenten en uw appreciatiebrieven (originelen en kopieën) dient vooreerst nogmaals te worden opgemerkt dat documenten pas bewijswaarde hebben in zoverre ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen in casu geenszins het geval is. De kopieën die u van bepaalde documenten neerlegde, hebben voorts geen (objectieve) bewijswaarde aangezien kopieën makkelijk te vervalsen zijn. De foto's van uw studie- en werkactiviteiten (kopieën) hebben evenmin bewijswaarde daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Bovendien hebben Afghaanse documenten sowieso al een beperkte bewijswaarde aangezien er veel corruptie en documentenfraude heerst (zie hoger).

Uit de 3 internetartikels die u neerlegde over de situatie van journalisten in Afghanistan, blijkt ten slotte dat de situatie voor journalisten niet altijd even evident is, wat op zich niet wordt betwist. Echter, gezien geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde profiel van journalist mag het dan ook duidelijk dat deze stukken in casu geen ander licht kunnen werpen op voorgaande en geenszins kunnen volstaan om uw beweerde nood aan internationale bescherming aan te tonen. De twee Belgische attesten betreffende Nederlandse les die u hier volgt, betreffen tot slot louter uw situatie in België maar voegen niets wezenlijks toe aan uw relaas noch vermogen zij voorgaande appreciatie aangaande uw situatie in Afghanistan om te vormen.

De door u neergelegde Belgische medische attesten en foto's hiervan kunnen bovenstaande beoordeling evenmin ombuigen. Wat uw medische toestand betreft, kan hier volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op basis van medische redenen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde, in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De USB-sticks ten slotte bevatten enkel de documenten die u reeds neerlegde en geluid- en videofragmenten. Wat betreft deze audio- en videofragmenten – waarop uw stem zou te horen zijn en waarin u af en toe in beeld staat met een micro voor een gebouw of voor een persoon – kan nog worden opgemerkt

dat de aangebrachte beelden en geluidopnames door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat te horen is of van wat wordt afgebeeld. Video's kunnen met gemonteerde en bewerkte beelden worden samengesteld en er kan dus niet worden uitgesloten dat dergelijke beeld- en geluidopnames gemanipuleerd worden. Dient hier nogmaals te worden herhaald dat gelet op uw gebrekkige kennis en ongerijmde verklaringen geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde werkzaamheden / activiteiten als journalist in Afghanistan. Het mag dan ook duidelijk zijn dat het voorleggen van beeld- en geluidsmateriaal, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, geenszins kan weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te weerleggen. Derhalve kan aan de aangebrachte geluids- en videofragmenten geen bewijswaarde worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden

tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook

besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het

uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul

[city.pdf](#), EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit melding zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingen-conventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de “*appreciatiebevoegdheid*”.

Wat betreft de vluchtelingenstatus gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan aan zijn profiel als journalist en aan de problemen die hij daardoor verklaart te hebben gekend geen geloof wordt gehecht. Hij wijst daarbij ook op het voordeel van de twijfel, dat de adjunct-commissaris hem is vergeten te gunnen.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus gaat verzoeker dieper in op de motieven van de bestreden beslissing over de veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in Afghanistan. Ook verwijt hij de adjunct-commissaris geen rekening te houden met zijn “*westerse look en westers gedrag*”.

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de

nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) aan zijn profiel als journalist geen geloof kan worden gehecht en er bijgevolg ook geenszins geloof gehecht kan worden aan zijn bewering Afghanistan te hebben verlaten omdat hij omwille van zijn journalistieke activiteiten in het vizier van de taliban liep, omdat (ii) hij zijn werkzaamheden bij de bouwfirmas volledig onvermeld liet bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en er evenmin enig tastbaar en betrouwbaar begin van bewijs van voorlegde en hij hoe dan ook nergens aanhaalde omwille van zijn (beweerde) werk bij dit bouwbedrijf problemen te hebben gekend die mede aan de basis zouden gelegen hebben van zijn beslissing om zijn land te verlaten en evenmin een vrees uitte bij terugkeer omwille van zijn vermeende werkzaamheden bij deze firma, omdat (iii) hij bedrieglijke verklaringen aflegde omtrent eerdere verzoeken om internationale bescherming in Bulgarije en Oostenrijk en daar zijn asielpprocedure niet heeft afgewacht, omdat (iv) de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet vermogen te veranderen, omdat (v) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (vi) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (vii) hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst, Afghanistan, omdat hij er zijn job als journalist niet kan uitoefenen en omdat er geen persvrijheid is. Hij zou op 15 augustus 2021 zijn tegengehouden door twee talibs die hem aanspraken over zijn gedrag en zijn stijl en hem fouilleerden. Zij zouden daarbij zijn gsm bemachtigd hebben en op zijn facebookpagina de nieuwspagina hebben gevonden die hij had gemaakt en waarop hij vol lof sprak over de voormalige overheid. Zo zouden zij te weten zijn gekomen dat hij journalist was. Ze zouden hem hebben geslagen en gezegd hebben dat ze later met hem zouden afrekenen. Vijf dagen na dit voorval zou verzoeker Afghanistan verlaten hebben.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze vaststelt dat aan verzoekers profiel als journalist geen geloof kan worden gehecht.

De adjunct-commissaris overweegt daarbij dat verzoeker niet aannemelijk maakte studies journalistiek te hebben gevolgd en gedurende en kort na zijn opleiding journalistiek (betaalde) stages te hebben gelopen bij verschillende radio- en TV- stations. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“Wat betreft uw opleiding journalistiek kan worden opgemerkt dat u niet wist in welke maand u bent afgestudeerd. Gevraagd naar typische journalistvakken tijdens uw opleiding, antwoordde u eerst naast de kwestie en stelde u dat ‘algemene journalistiek een beroep is, je moet alles over de maatschappij kennen’. Vervolgens haalde u 2 computerprogramma’s aan en stelde u boeken te hebben gelezen rond mensen, economie en sociale studies. Een derde keer gevraagd naar journalistvakken, haalde u Engels aan als vak. De vraag werd u nog tweemaal gesteld en opnieuw antwoordde u met vage verwoordingen als ‘boeken over sociaal leven’. U verwees nogmaals naar de PC-cursussen en naar islamlessen (CGVS I p. 20). Uw nietszeggende antwoorden en het feit dat u niet meer concrete informatie kan geven over de verschillende specifieke vakken die u volgde gedurende uw vierjarige opleiding is niet ernstig.

Verder beweerde u tijdens uw studies aan de universiteit ruim een jaar voor de radio Z. K. (...) te hebben gewerkt (CGVS I p. 4 ev.; CGVS II p. 3 ev.). Merkwaardig genoeg kende u de frequentie van deze radiozender en het adres ervan niet (CGVS I p. 18). Ook wist u niet te vertellen of deze radiozender momenteel nog bestaat (CGVS I p. 18-19). Aanvankelijk beweerde u dat er 4-5 mensen werkten bij deze radiozender. Naast de naam van de directeur kon u slechts 2 voornamen van collega’s geven. De familienamen diende u schuldig te blijven (CGVS I p. 19). Tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS beweerde u dan weer dat er 14-15 personen werkzaam waren, hoeveel daarvan reporters waren, wist u niet. Ineens kon u wel 2 bijkomende namen geven (CGVS II p. 10). Gevraagd of jullie bij reportages enkel gebruik maakten van voornamen, beweerde u nochtans dat ook achternamen vermeld werden, maar die namen vergeten te zijn (CGVS II p. 11). Gevraagd of dit station aan een partij verbonden was, stelde u dit niet te weten. U haalde wel aan dat het niets met politiek te maken heeft (CGVS I p. 20-21; CGVS II p. 10). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS beweerde u ineens wel dat er politieke uitzendingen waren (CGVS II p. 11). U beweerde veel bekende personen te hebben geïnterviewd, maar kon hier geen enkele naam bij naam noemen (CGVS II p. 12). Gevraagd of het een zender was die pro of contra de overheid was, stelde u hiervan geen idee te hebben (CGVS II p. 11). Ook beweerde u aanvankelijk geen badge nodig te hebben om vervolgens, geconfronteerd met de vraag hoe u zich dan diende te identificeren voor reportages, te beweren dat u er wel een had, maar die niet bij heeft (CGVS I p. 19-20; CGVS II p. 9). Tot slot kende u de naam van de eigenaar van het radiostation niet en gevraagd of het een afhankelijke of onafhankelijke zender was, diende u het antwoord eveneens schuldig te blijven (CGVS II p. 9-10).

Ook wat betreft uw activiteiten bij de radio-en TV-zender K. R. (...) waar u zou gewerkt hebben van 9/4/2018 tot 24/4/2019 (CGVS I 4 ev.; CGVS II p. 15) diende u bepaalde antwoorden op basiskennisvragen schuldig te blijven. Zo werd gevraagd of dit een nationale of lokale zender was. U antwoordde naast de kwestie en zei dat het een overheidszender was. De frequentie van de radiozender kende u niet meer. Wat betreft uw laatste activiteiten als journalist bij E. (...) TV dient te worden vastgesteld dat u zich beperkt tot enkele blote beweringen zonder deze te staven aan de hand van enig overtuigend of tastbaar begin van bewijs. Bovendien beweerde u er slechts een maand te hebben gewerkt. U kreeg er geen loon en geen documenten. U weet zelfs niet of u er als werkgever geregistreerd stond of niet geregistreerd was (CGVS II p. 17-18). Merkwaardig genoeg verklaarde u er na een maand gestopt te zijn omdat u afgeschrikt werd door tal van aanslagen op medewerkers van deze zender, maar u hiernaar gevraagd dateerde u die aanslagen dan wel na uw vertrek bij E. (...) TV (CGVS II p. 18).

Nog beweerde u dat u zich nadien, van mei 2019 tot juli 2020, bezighield met het regelen van een masteropleiding in Turkije en Rusland, maar kon u niet zeggen voor welke universiteiten u in deze landen postuleerde (CGVS I p. 9; CGVS II p. 18). Bijkomend dringt de vraag zich op waarom u, terwijl u in die periode nog aan het wachten zou zijn geweest op een antwoord betreffende uw aanvragen voor een masteropleiding, niet verder zou kunnen hebben werken als journalist.

Aan dit alles kan nog worden toegevoegd dat u vaak rond de pot draaide, een vraag opnieuw stelde, geen antwoord gaf of een vraag of naast de kwestie antwoordde (CGVS I p. 2-15 en CGVS II p. 3). Van een persoon die meer opleiding genoot dat de gemiddelde Afghaan en bovendien journalist zou zijn geweest, mag verwacht worden dat hij welbespraakt is en duidelijker en gestructureerd kan antwoorden op vragen.

Ten slotte mag het nog verbazen dat u beweerde tal van inhoudelijke documenten te hebben die uw stages bij o.a. K. R. (...) zouden kunnen staven, maar dat die misschien samen met enkele originele documenten kunnen zijn weggegooid (CGVS I p. 9-10). Dit betreft niet meer dan een blote bewering. In elk geval komt ook dit uw geloofwaardigheid niet ten goede aangezien net deze documenten uw werk zouden kunnen staven.”

Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gegeven verklaringen, het bekritisieren van de vragen en de functie van de *protection officer* van het CGVS en het vergoelijken van zijn gebrekkige kennis, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Verzoeker wijt de vaagheid van zijn antwoorden op de vragen die hem werden gesteld over de opleiding 'journalistiek' die hij beweert te hebben gevolgd aan de vage vragen die hem werden gesteld. Nochtans is de vraag om enkele typische journalistenvakken op te sommen zeer concreet en normalerwijze zeer eenvoudig te beantwoorden door iemand die de opleiding 'journalistiek' daadwerkelijk heeft gevolgd en afgerond. Verzoeker toont allerminst aan dat het onredelijk is om van hem, die voorhoudt een journalist te zijn, te verwachten dat hij weet welke vakken eigen zijn aan de opleiding 'journalistiek' en dat vakken als Engels en islamcursussen niet specifiek in de opleiding 'journalistiek', doch ook in andere opleidingen worden gedoceerd. Dat de *protection officer* geen journalist is, doet daaraan geen afbreuk.

Voorts kan naar het oordeel van de Raad de loutere omstandigheid dat verzoeker een vijftal jaren geleden een jaar gewerkt heeft voor "radio Z. K. (...)" niet verschonen dat hij geen gedegen antwoord kan geven op vragen naar de frequentie en het adres van deze radiozender, naar namen van collega's en de eigenaar van de zender, naar bekende personen die hij zou hebben geïnterviewd en naar de politieke strekking en de al dan niet onafhankelijkheid van deze zender. Evenmin kan dit gegeven de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden verschonen. Een periode van ongeveer vijf jaar is onvoldoende lang om deze vele blijken van een gebrekkige kennis over de radiozender waar hij volgens zijn verklaringen gedurende een jaar zou hebben gewerkt te verklaren.

Waar verzoeker zich wat betreft het door hem voorgehouden werk voor de radio- en TV-zender K. R. afvraagt "wat basiskennisvragen zijn waarop hij een antwoord zou dienen te geven", stelt de Raad vast dat uit de hierboven aangehaalde motivering blijkt dat het gaat om de frequentie van deze zender en om het gegeven of het om een nationale of lokale zender was. Verzoeker toont niet aan dat het onredelijk is om zulke kennis van hem te verwachten. Dat verzoeker voor deze zender "slechts een maand gewerkt (heeft) zonder loon of enig document" is een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in zijn verklaring dat hij daar van 9 april 2018 tot 24 april 2019 gewerkt heeft (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 10 augustus 2023, p. 15). Hoe dan ook kan dit verzoekers gebrekkige kennis niet verschonen.

Voor zover verzoeker nog betoogt dat hij nerveus was "als hem de ene na de andere (weinig concrete) vraag wordt gesteld", zeker als hij niet op alles wist te antwoorden en men hem dat ook liet aanvoelen, wijst de Raad erop dat een zekere mate van stress inherent is aan elk interview, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling die beweert een Afghaans journalist te zijn redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op vragen over de basiskennis die van een journalist kan worden verwacht en over de radio- en TV-zenders waarvoor hij beweert te hebben gewerkt.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Daarbij komt nog het volgende:

"Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het wel heel bevreemdend is dat u de Afghaanse kalender niet blijkt te kennen. Toen u op het CGVS werd gevraagd naar de huidige datum in de Afghaanse kalender, stelde u deze niet meer te kennen omdat het systeem veranderd is en dat u de data vergeten bent en er geen informatie over hebt (CGVS I p. 13-15). U kon de data enkel reconstrueren aan de hand van uw werk en u dateerde bovendien alle werkdata enkel in de Westerse kalender (CGVS I p. 15 ev.; CGVS II). Waarom u de data enkel in de Westerse kalender kent, is geenszins duidelijk en een en ander doet dan ook een ingestudeerd karakter van uw asielrelaas vermoeden. In elk geval mag het toch ook wel ten zeerste verbazen dat u, die beweert een journalistieke opleiding te hebben gevolgd en verschillende werkervaringen te hebben opgedaan bij meerdere nieuwskanalen, niet bij machte zou zijn in de Afghaanse jaartelling data weer te geven."

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

De adjunct-commissaris besluit dan ook terecht dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen journalistiek te hebben gestudeerd en verschillende stages en werk in dit terrein te hebben uitgevoerd. Nu verzoeker niet aannemelijk maakt in Afghanistan journalistiek te hebben gestudeerd en verschillende stages en werk in dit terrein te hebben uitgevoerd, kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan zijn bewering Afghanistan te hebben verlaten omdat hij omwille van zijn journalistieke activiteiten in het vizier liep van de taliban.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering Afghanistan te hebben verlaten omdat hij omwille van zijn journalistieke activiteiten in het vizier liep van de taliban blijkt eens te meer uit de vaststelling dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de periode wanneer hij als journalist gewerkt zou hebben. De bestreden beslissing bevat op dit punt de volgende pertinente toelichting:

“Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde u effectief als journalist gewerkt te hebben en dit tot aan de machtsovername. Toen de taliban aan de macht kwam en u zag dat er niets veranderd was, zou u uw werk stopgezet hebben (vragenlijst DVZ vraag 5). Op het CGVS liet u dan weer optekenen dat u sinds u uw studies beëindigde in mei 2019 – ruim twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan – niet meer in het domein van de journalistiek gewerkt heeft (CGVS I p. 4 ev. en CGVS II p. 4 ev.). Na uw studies werkte u, conform uw verklaringen op het CGVS, de laatste twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan als veiligheidsfunctionaris voor een bouwfirm, gelinkt aan de UN. Dat u aldus lijkt ‘vergeten’ te zijn dat u, zoals u bij de DVZ beweerde, tot aan de machtsovername als journalist zou hebben gewerkt, spreekt dan ook boekdelen. Over werkzaamheden bij een bouwfirm, gelinkt aan de UN, repte u ten andere bij de DVZ dan weer met geen woord.

(vragenlijst CGVS vraag 5; verslag DVZ vraag 12). Uit wat hieronder volgt, zal worden aangetoond kan ook aan uw werkzaamheden bij deze bouwfirm geen geloof worden gehecht (zie infra).

U geconfronteerd met deze flagrante ongerijmdheden, beweerde bij aanvang van uw eerste gehoor op het CGVS dat u niet genoeg tijd kreeg bij de DVZ, dat de tolk u onderbrak en dat hij u zei dat u enkel op de vragen moest antwoorden. U had geen tijd om informatie over uw werk bij de UN en het bouwbedrijf te melden. Ook een naam van een zus stond foutief vermeld. Ook was u bang van de tolk door de manier waarop hij tegen u sprak (CGVS I p. 4-5).

U beperkt zich hier tot enkele blote beweringen die geen weerslag vinden in het administratief dossier. Bovendien kan er in alle redelijkheid worden verondersteld dat, indien uw verschillende opeenvolgende werkactiviteiten de waarheid betreffen, u hierover duidelijke en éénsluidende verklaringen zou kunnen afleggen. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u tijdens uw gehoor bij de DVZ naast de standaardvragen nog enkele bijkomende vragen werden gesteld. Zo werd u expliciet gevraagd of er naast hetgeen u al vermeld had andere evenementen gebeurd zijn die geleid hebben tot uw vlucht (vragenlijst CGVS vraag 5). U verwees hier naar uw werk bij E. (...) en naar collega’s van die zender die vermoord zijn. Ook werd op het einde van uw interview bij de DVZ nog gevraagd of u nog iets had toe te voegen, waarop u ook ontkennend antwoordde (vragenlijst CGVS vraag 8). Dat u aldus niet de tijd zou gehad hebben bij de DVZ omdat de tolk u er zou gestopt hebben, wordt in het licht van bovenstaande dan ook niet aangenomen. Dat u wel de mogelijkheid had om uw werkzaamheden bij E. (...) op het einde nog toe te voegen maar dan niet zou hebben kunnen aanbrengen dat u werkte bij een bouwbedrijf dat opdrachten kreeg van de UN is niet ernstig. Daarenboven kan nogmaals herhaald worden dat u bij de DVZ verklaarde tot aan de machtsovername door de taliban ‘in de journalistiek’ te hebben gewerkt, wat sowieso geenszins strookt met wat u later voor het CGVS aanhaalde, i.c. dat u sinds u uw studies in 2019 beëindigde niet meer werkte ‘in de journalistiek’. Dat u niet éénsluidend kan weergeven welke jobactiviteiten u nu precies had de laatste jaren in Afghanistan is geenszins ernstig indien uw relaas de waarheid betreft. U slaagde er ook geenszins in deze opmerkelijke tegenstellingen uit te klaren of te vergoelijken.”

Verzoeker beperkt zich tot een herhaling van zijn verklaringen en zijn eigen standpunt, namelijk dat hij bij de DVZ erg weinig tijd kreeg om alles uit te leggen en telkens werd onderbroken door de tolk zodat hij bepaalde zaken, zoals zijn werk bij de bouwfirm, niet meer heeft kunnen vertellen, en dat hij ‘bang’ was voor de tolk die hem steeds afsnauwde, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit zijn asielaas weerlegt verzoeker geenszins de concrete vaststellingen van de adjunct-commissaris. Aldus maakt verzoeker zijn vrees voor vervolging geenszins aannemelijk, noch toont hij aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summier uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de adjunct-commissaris van de door hem afgelegde verklaringen. Dat verzoeker (onder andere) zou hebben gewezen op fouten bij de notatie van de gegevens van zijn zus, doet aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

Verzoeker voert voorts nog aan dat het allemaal afhangt van wat men verstaat onder ‘als journalist werken’. Van iemand die beweert een journalist te zijn, kan evenwel worden verwacht dat hij hierover een voldoende duidelijk beeld heeft en dat hij in staat is daarover verklaringen af te leggen die elkaar niet tegenspreken, *quod non in casu*.

Bovendien legde verzoeker ook nog tegenstrijdige verklaringen af over het probleem dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan zou hebben gekend met de taliban. De adjunct-commissaris beargumenteert dit als volgt in de bestreden beslissing:

“Zo beweerde u op het CGVS dat u werd gestopt door 2 talibs omwille van uw gedrag en stijl. Nadat ze uw gsm checkten en ontdekten dat u journalist was en op uw facebookpagina en nieuwspagina zaken postte pro de voormalige overheid, werd u geslagen (CGVS II p. 14 ev.). Tijdens uw gehoor bij de DVZ verklaarde u echter door 1 talib te zijn tegengehouden. Hij zou u gevraagd hebben waarom u uw baard zo geschoren had en u geslagen hebben. Over het feit dat hij uw gsm met bezwarend materiaal zou gevonden hebben en zou gezien hebben dat u activiteiten had als journalist en pro de voormalige overheid postte, , repte u met geen woord. Nergens uit uw verklaringen bij de DVZ blijkt dan ook dat de taliban op de hoogte zouden geweest zijn van uw (beweerde) activiteiten als journalist.

Bij de DVZ linkte u uw vrees voor de taliban omwille van uw (beweerde) werk als journalist aan het feit dat u hoorde van manifestaties in Jalalabad waarbij journalisten geslagen werden (vragenlijst CGVS vraag 5). Voor het CGVS beweerde u dan weer in dit verband dat u zelf aanwezig was in Jalalabad toen die manifestatie er plaatsvond en dat u zelf van op afstand het gewelddadige manifestatie optreden tegen collega's gezien zou hebben (CGVS II p. 13-14).”

Verzoeker wijst op de tijdsduur van zijn interview bij de DVZ en van zijn persoonlijke onderhouden op het CGVS, doch de Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – op welke wijze de omstandigheid dat verzoeker bij de DVZ veel korter werd gehoord dan op het CGVS de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen kan verklaren. De vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Voorts wordt in de bestreden beslissing nog als volgt gesteld:

“Verder kan er ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw bewering een facebookpagina en een nieuwspagina te hebben opgericht met artikels pro de voormalige overheid, reden waarom u zou zijn geslagen door de taliban volgens wat u voor het CGVS beweerde (CGVS I en II). Zo kan nogmaals worden onderstreept dat u het feit dat de taliban uw gsm met bezwarend materiaal als journalist zou gevonden hebben, totaal onvermeld liet tijdens uw gehoor bij de DVZ (zie supra). Dit is niet ernstig. Voor het overige beperkt u zich in dit verband tot het uiten van enkele loutere beweringen die u geenszins weet te staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs. Het enige artikel van Sahara Nwez dat u neerlegt, en waarmee u uw nieuwspagina wil aantonen (document Sahara Nwez), bevat vooreerst een opmerkelijke schrijffout (Nwez ipv news). Hoe dan ook blijkt dit artikel louter algemene informatie te bevatten en blijkt nergens uit dat het hier een artikel van uw beweerde nieuwspagina betreft noch dat u aan deze pagina gelinkt bent. U wordt tot slot ook zelf nergens in dit artikel vermeld.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op al het voorgaande volgt de Raad de adjunct-commissaris waar deze besluit dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij journalistiek heeft gestudeerd, dat hij bij verschillende nieuwskanalen heeft gewerkt en dat hij problemen heeft gekend met de taliban omdat hij als journalist in hun vizier liep.

Wat verzoekers verklaringen over zijn werk bij een bouwfirmat betreft, wordt in de bestreden beslissing het volgende opgemerkt:

“Zoals hoger reeds aangehaald liet u deze job volledig onvermeld bij de DVZ (zie supra), hetgeen uw geloofwaardigheid niet ten goede komt. Evenmin legde u enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs hiervan voor. Nochtans kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat u, indien u daadwerkelijk voor dit bedrijf, gelinkt aan de UN, werkte, loonfiches zou kunnen voorleggen. U stelde geen loonfiches te hebben en opperde herhaaldelijk dat de protection officer die misschien kan opvragen (CGVS II p. 13). In dit verband merkt het CGVS nog op dat het aan u, een verzoeker om internationale bescherming, is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van uw verklaringen en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat u een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Van een ‘gedeelde bewijslast’ kan derhalve slechts sprake zijn in de mate dat de u voldoende medewerking verleent en waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt, hetgeen in casu niet het geval is. U legde weliswaar een appreciatiebrief van dit bedrijf en enkele foto's van uw met een helm op (kopieën) voor. Documenten hebben pas bewijswaarde in zoverre ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen hier duidelijk niet het geval is.

Wat de foto's betreft kan nog worden opgemerkt dat deze makkelijk kunnen geënceneerd zijn. Bovendien spreken deze foto's zich niet uit over waar, wanneer en in welke hoedanigheid u gefotografeerd werd noch bevestigen deze uw werkzaamheden voor dit bedrijf, gelinkt aan de UN.

Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat u hoe dan ook nergens aanhaalde omwille van uw (beweerde) werk bij dit bouwbedrijf problemen te hebben gekend die mede aan de basis zouden gelegen hebben van uw beslissing uw land te verlaten. Evenmin uitte u een vrees bij terugkeer omwille van uw vermeende werkzaamheden bij deze firma."

Verzoeker lijkt er in zijn verzoekschrift ten onrechte van uit te gaan dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De adjunct-commissaris en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit, wat gelet op de voorgaande overwegingen *in casu* het geval is. Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Daarbij komt nog het volgende:

"Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat u eveneens bedrieglijke verklaringen aflegde omtrent eerdere verzoeken om internationale bescherming in Bulgarije en Oostenrijk, waardoor u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden. Zo blijkt uit informatie waarover de Belgische autoriteiten beschikken dat u op 8 maart 2022 in Bulgarije en op 10 april 2022 in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming indiende (zie Eurodac Search result in het administratief dossier).

Tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde u in geen ander land een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. U beweerde wel vingerafdrukken in Oostenrijk en Bulgarije te hebben afgestaan (verslag DVZ vraag 23). Op het CGVS werd u opnieuw gevraagd of u in andere landen een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. U verklaarde geen asiel te hebben aangevraagd (CGVS II p. 5). Expliciet geconfronteerd met de informatie over een asielaanvraag in Bulgarije en Oostenrijk, ontkende u nog steeds asiel te hebben aangevraagd. U herhaalde opnieuw er enkel vingerafdrukken te hebben afgestaan (CGVS II p. 6).

Hoe dan ook, het feit dat u in beide landen een aanvraag om internationale bescherming heeft ingediend maar u er uw asielprocedure niet hebt afgewacht en besloot verder te reizen naar België, alsook dat u heeft nagelaten om in een van de andere Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming kan verlenen, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Dat u dit heeft nagelaten én bovendien de Belgische autoriteiten probeerde te misleiden door uw eerdere verzoeken te proberen verbergen, komt uw geloofwaardigheid duidelijk ook niet ten goede."

Verzoeker voert aan dat uit rapporten zoals dat van AIDA blijkt dat in veel landen bij afname van vingerafdrukken, die tot gevolg hebben dat een verzoek om internationale bescherming wordt geregistreerd, vaak geen tolk aanwezig is en dat hij dus nooit ingelicht geweest is over het feit dat hij er ook een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend, wat ook veel verzoekers om internationale bescherming in België zouden verklaren. Hij laat evenwel na om dergelijke rapporten bij zijn verzoekschrift te voegen en beperkt zich bijgevolg tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker de vluchtelingenstatus wordt geweigerd.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan

het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

“Uw taskara vormt enkel een indicatie van uw identiteit, dewelke in deze beslissing vooralsnog niet in twijfel wordt getrokken.

Wat betreft uw studie-, opleidings- en werkdocumenten en uw appreciatiebrieven (originelen en kopieën) dient vooreerst nogmaals te worden opgemerkt dat documenten pas bewijswaarde hebben in zoverre ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen in casu geenszins het geval is. De kopieën die u van bepaalde documenten neerlegde, hebben voorts geen (objectieve) bewijswaarde aangezien kopieën makkelijk te vervalsen zijn. De foto's van uw studie- en werkactiviteiten (kopieën) hebben evenmin bewijswaarde daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Bovendien hebben Afghaanse documenten sowieso al een beperkte bewijswaarde aangezien er veel corruptie en documentenfraude heerst (zie hoger).

Uit de 3 internetartikels die u neerlegde over de situatie van journalisten in Afghanistan, blijkt ten slotte dat de situatie voor journalisten niet altijd even evident is, wat op zich niet wordt betwist. Echter, gezien geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde profiel van journalist mag het dan ook duidelijk dat deze stukken in casu geen ander licht kunnen werpen op voorgaande en geenszins kunnen volstaan om uw beweerde nood aan internationale bescherming aan te tonen. De twee Belgische attesten betreffende Nederlandse les die u hier volgt, betreffen tot slot louter uw situatie in België maar voegen niets wezenlijks toe aan uw relaas noch vermogen zij voorgaande appreciatie aangaande uw situatie in Afghanistan om te vormen.

De door u neergelegde Belgische medische attesten en foto's hiervan kunnen bovenstaande beoordeling evenmin ombuigen. Wat uw medische toestand betreft, kan hier volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op basis van medische redenen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde, in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De USB-sticks ten slotte bevatten enkel de documenten die u reeds neerlegde en geluid- en videofragmenten. Wat betreft deze audio- en videofragmenten – waarop uw stem zou te horen zijn en waarin u af en toe in beeld staat met een micro voor een gebouw of voor een persoon – kan nog worden opgemerkt dat de aangebrachte beelden en geluidopnames door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat te horen is of van wat wordt afgebeeld. Video's kunnen met gemonteerde en bewerkte beelden worden samengesteld en er kan dus niet kan worden uitgesloten dat dergelijke beeld- en geluidopnames gemanipuleerd worden. Dient hier nogmaals te worden herhaald dat gelet op uw gebrekkige kennis en ongerijmde verklaringen geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde werkzaamheden / activiteiten als journalist in Afghanistan. Het mag dan ook duidelijk zijn dat het voorleggen van beeld- en geluidsmateriaal, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, geenszins kan weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te weerleggen. Derhalve kan aan de aangebrachte geluids- en videofragmenten geen bewijswaarde worden toegekend.”

Verzoeker meent dat de stelling van de adjunct-commissaris dat Afghaanse documenten een beperkte bewijswaarde hebben aangezien er veel corruptie en documentfraude heerst “een blote bewering” is, doch deze stelling vindt steun in de COI Focus “Afghanistan: Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021 waaraan hoger in de bestreden beslissing wordt gerefereerd.

Waar hij nog hekelt dat nooit enig onderzoek is gebeurd naar de echtheid van deze documenten en meent dat de adjunct-commissaris deze documenten bijgevolg niet zonder meer als vals kan bestempelen, gaat hij uit van een foute lezing van de bestreden beslissing, waar de door hem neergelegde documenten nergens als vals worden bestempeld. Ten slotte herhaalt de Raad dat de adjunct-commissaris ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde kan weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Dit is hier, gelet op de voorgaande overwegingen, het geval.

Door zich verder nog af te vragen of één fragment of een paar fragmenten niet zouden volstaan indien hij de moeite zou hebben genomen om valse documenten te verkrijgen en daarbij een geënceneerd geluids- of beeldfragment te voegen en door te ponen dat hij deze fragmenten niet geënceneerd heeft, toont verzoeker niet aan dat met zekerheid kan worden uitgesloten dat de door hem overgemaakte audio- en videofragmenten niet gemanipuleerd werden.

Aangezien verzoeker geen sluitend bewijs voorlegde van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten die ertoe hebben geleid dat hij Afghanistan heeft verlaten, moest worden nagegaan of zijn verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde stukken, geloofwaardig kunnen worden geacht. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat dit niet het geval is.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Verzoeker toont niet aan dat hij in Afghanistan in het vizier van de taliban liep omwille van zijn westerse stijl en gedrag en dat de taliban na controle stuitten op zijn activiteiten als journalist.

Verzoeker verwijt het CGVS nog geen enkele bijkomende vraag te hebben gesteld naar aanleiding van zijn verklaringen in verband met zijn westers uiterlijk en gedrag en voert bovendien aan dat hij al geruime tijd het land heeft verlaten en nog meer verwesterd is.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de door de taliban gehanteerde zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (*ibid.*, p. 24).

De taliban, die de *Deobandi*-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en *madrassa's* over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94 en 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hijab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze gebeden bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het laten groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 24). Er bestaan ook lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie de beschrijving van de handhaving ervan in

verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties.

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens een professor aan de *American University of Afghanistan* op dat bij het uitspreken van lijfstraffen een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ‘*ad hoc*’-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (*ibid.*, p. 27).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 98). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met ‘immorele inhoud’ te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in het rapport “*Afghanistan targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah

Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51, voetnoot 476: TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (*ibid.*, p. 55, voetnoot 514: Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 en 38).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus, “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*”, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als ‘verwesterd’ worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als ‘verraders’ of ‘ongelovigen’.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwelijklijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als

verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, bijtreden (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van verwerende partij van 15 mei 2024 doet niet anders besluiten.

Verzoeker verwijt het CGVS geen enkele bijkomende vraag te hebben gesteld naar aanleiding van zijn verklaringen in verband met zijn westers uiterlijk en gedrag, doch hij gaat eraan voorbij dat hij zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te sturen. De *protection officer* heeft verzoeker verschillende keren gevraagd of hij nog een vrees had bij terugkeer, doch verzoeker antwoordde dat hij (buiten het hier reeds behandelde) geen vrees meer had (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 10 augustus 2023, p. 15). Op geen enkel moment in de administratieve procedure haalde hij aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vervolging vreest omdat hij verwesterd zou zijn of als dusdanig gepercipieerd zou worden. Verder kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees.

Voorts wijst de Raad erop dat verzoeker volgens zijn verklaringen op heden 30 jaar is en Afghanistan ongeveer 20 dagen na de machtsvername door de taliban in augustus 2021 heeft verlaten (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, Verklaring DVZ, vragen nrs. 4 en 33). Hij was 28 jaar toen hij Afghanistan verliet en heeft dus zijn vormende jaren in Afghanistan doorgebracht. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij *Pashtou* spreekt (*ibid.*, verklaring betreffende procedure). Verzoeker verklaarde ook dat zijn broer zijn documenten opstuurde (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 3 juli 2023, p. 12) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk.

Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker in het Westen heeft verbleven en er asiel heeft aangevraagd kan dit niet worden afgeleid. Verzoeker dient dit *in concreto* aan te tonen. Door in zijn verzoekschrift te wijzen op zijn “*westerse look en westers gedrag*” en te stellen tijdens zijn verblijf alhier nog meer verwesterd te zijn, zonder dit enigszins uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog maar twee jaar in België is, zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet heeft aangetoond dat hij journalistiek heeft gestudeerd, dat hij bij verschillende nieuwskanalen heeft gewerkt en dat hij problemen heeft gekend met de taliban omdat hij als journalist in hun vizier liep en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

In zoverre verzoeker te kennen geeft dat er te weinig gedetailleerde en betrouwbare informatie voorhanden is om te besluiten dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie niet opzettelijk wordt veroorzaakt door de taliban, erkent de Raad zich ervan bewust te zijn dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over

gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij NRF wordt omschreven als

'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*beperkt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten, alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs, alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (*ibid.*, p. 32-34).

Volgens de UCDP-gegevens vonden er in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers in die periode wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*" en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "*COI Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (*ibid.*, p. 36). In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (*ibid.*, p. 29-30). In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (*ibid.*, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan. Security Situation*", augustus 2022, p. 62, en UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebiedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak

momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de "*Afghanistan: Country Focus*" van EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan dat maakt dat hierover anders moet worden geoordeeld. Hij kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat met voorgaande beoordeling een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet en toont evenmin concreet aan dat de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt miskend of dat er sprake is van tegenstrijdige voorwaarden die worden opgelegd.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat, wat hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud ook heeft gedaan, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een schending van de "*appreciatiebevoegdheid*" aangetoond.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN